

Επικήδειος για τον μακαριστό Ηγούμενο της Ι.Μονής Αγίου Παντελεήμονος Αγιάς

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού](#)

**«Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καί ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ
πληθυνθήσεται».**

**Διαβάστε τον Επικήδειο λόγο του Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου
Δαμασκηνού Κιαμέτη, Πρωτοσυγκέλλου της Ιεράς Μητροπόλεως
Δημητριάδος και Αλμυρού, που εκφωνήθηκε κατά την εξόδιο ακολουθία
του [μακαριστού Αρχιμανδρίτου Αιμιλιανού Καζαντζίδη](#), Καθηγουμένου
της Ιεράς Μονής Αγίου Παντελεήμονος Αγιάς, ως εκπροσώπου του Ιερού
Κλήρου της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Αλμυρού.**

**Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου
κ.Δημήτριά,**

**Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ καὶ Ποιμενάρχα
μας κ.κ. Ἰγνάτιε,**

Πανοσιολογιώτατοι Ἅγιοι Καθηγούμενοι καὶ Ὁσιολογιώτατες Γερόντισσες,

Σεβαστοί Πατέρες,

Πενθηφόρε καί απορφανισθεῖσα ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς,

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Βιώνουμε γιά ἄλλη μιά φορά στήν τοπική μας Ἐκκλησία τό φοβερό μυστήριο τοῦ θανάτου, ἓνα μυστήριο πού δοκιμάζει τήν πίστη, τή λογική καί τήν ἐλπίδα μας, καί πού ἀποτελεῖ γιά ὅλους μας ἀνεξαίρετως μιά πραγματικότητα, πιό ἀπτή καί πραγματική καί ἀπό αὐτή τή ζωή μας.

Προπέμπουμε σήμερα στήν αἰωνιότητα τόν Γέροντα Αἰμιλιανό, τόν ἄξιο πνευματικό Πατέρα τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ἀδελφότητος, τόν ἐκ θεμελίων ἀνακαινιστή τῆς παλαίφατης αὐτῆς βυζαντινῆς Μονῆς Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου καί Ἀγίου Παντελεήμονος Ἀγιάς, τόν ζηλωτή κληρικό, τόν πολυαγαπητό ἐν Χριστῷ ἀδελφό καί συλλειτουργό.

Δέν πρόλαβε νά γνωρίσει «πολιάν γήρως». Δέν τόν λεύκαναν σάν ὥριμο στάχυ τά πολλά χρόνια. Ὁ Θεός, «ἵνα μή κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ» ἐπέλεξε νά τόν ἐξάγει ἀπό τήν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος τῆς πρόσκαιρης αὐτῆς ζωῆς, πάνω στήν ἀκμή τῆς ποιμαντικῆς του δράσης καί προσφορᾶς. Τόν ἐπισκέφθηκε, ὅταν ἐκεῖνος ὡς φοῖνιξ ἀνθοῦσε καί ὡσεὶ κέδρος πληθυνόταν καί Τοῦ προσέφερε σάν θεῖο ἀνάθημα λαμπρούς καρπούς ἀπό τήν ἱερά διακονία του.

Εἶχαμε τήν **εὐλογία νά γνωρίσουμε καί νά συνδεθοῦμε μέ τόν ἀείμνηστο ἀδελφό καί συλλειτουργό μας, Γέροντα Αἰμιλιανό, ἀπό τό 2005, ὅταν πλήρης θεοῦ ζήλου γιά τή διακονία τῆς Ἐκκλησίας μετατέθηκε στήν Ἱερά Μητρόπολή μας καί τοποθετήθηκε Ἡγούμενος τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς Μονῆς**. Μέ ἐμπειρία μοναχικοῦ βίου, μέ σπουδή στήν ἀκαδημαϊκή θεολογία, μέ προηγούμενη πολύφορη ποιμαντική δραστηριότητα, μεταφυτεύθηκε στόν λειμῶνα τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καί ἄνθισε ὡς φοῖνιξ ἔτι καί ἔτι, προσφέροντας ὅλη τήν ἱκμάδα τῶν ψυχικῶν καί σωματικῶν του δυνάμεων στήν καλλιέργεια τοῦ γεωργίου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ εὐγένεια, ἡ διάκριση, ἡ σεμνότητα, ἡ ἐργατικότητα, ἡ ὑγιής ἐκκλησιολογική του συνείδηση, ἡ αὐστηρή προσήλωσή του στήν ὀρθόδοξη παράδοση καί ὅλες οἱ ἀρετές πού τόν χαρακτήριζαν, τόν κατέστησαν σέ ὅλους μας ἀγαπητό καί προσφιλῆ, ἀπό τόν Ἐπίσκοπό μας μέχρι καί τόν τελευταῖο πιστό τῆς Ἐπαρχίας μας. Ὅλοι τόν ἀγάπησαν καί ἐκεῖνος ἀγάπησε ὅλους.

Ἀγάπησε, σεβάστηκε καί στήριξε τόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας στό ποιμαντορικό του ἔργο. **Ὑπῆρξε ἄνθρωπος μέ βαθειά ἐσωτερική ἐλευθερία καί ἀποκρυσταλλωμένες ἀπόψεις σέ πολλά θέματα, πού ἄπτονταν τῆς διακονίας του. Δέν δίσταζε νά πεῖ τήν γνώμη του στόν Ἐπίσκοπό του, ἀκόμη καί ἐάν ἐπρόκειτο νά διαφωνήσει.** Ἦθελε πάντα νά εἶναι ἀληθινός

καί εἰλικρινής. Τό ἔκανε, ὅμως, μέ σπάνια εὐγένεια, πού ἀντανακλοῦσε τήν εὐγένεια τῆς ψυχῆς του, μέ ἀξιοχρεω σεβασμό, μέ γνήσια υἱική ἀγάπη καί τιμή πρός τήν προΐσταμένη του ἀρχή, γεγονός πού ἔλκυε τήν τιμή καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπό του.

Ἀγάπησε πολύ καί τόν λαό αὐτοῦ τοῦ τόπου καί πόνεσε καί κοπίασε γι' αὐτόν. Πατρικός καί διδακτικός, ἀγωνιστικός καί ἐργατικός, ἀπλοῦς καί προσηνής σέ ὅλους. Ἀπό τό ψηλό μετερίζι τῆς Μονῆς του, σάν πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη, ἔγινε τύπος λειτουργικῆς ζωῆς καί διακονίας, ὑπηρετώντας ἀκούραστα τό χριστεπώνυμο πλήρωμα μέ τό κήρυγμα τοῦ θείου λόγου, μέ τήν κατήχηση, μέ τό μυστήριό τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, μέ τό ἔργο τῆς φιλανθρωπίας, μέ τήν ἀνακαίνιση καί τόν ἐξωραϊσμό τῶν οἰκῶν τοῦ Θεοῦ, μέ τόν πνευματικό στηριγμό καί τήν ἐν Χριστῷ παιδαγωγία τῆς νεότητος. Συνέβαλε στήν πνευματική ἀναγέννηση ὅλης τῆς Ἀγιᾶς, ἀφοῦ, ὅπως λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἕνας μόνο ἄνθρωπος μέ ζῆλο πεπυρωμένο μπορεῖ νά μεταβάλλει ὁλόκληρο δῆμο.

Παράλληλα, ἔγινε νέος κτήτορας καί ἀνακαινιστής τῆς παλαιφάτου αὐτῆς Μονῆς, ἀναγεννώντας την μαζί μέ τόν συνασκητή του π. Νικόδημο ἀπό τά ἐρείπια καί ἀναδεικνύοντάς την πόλο πνευματικῆς ἑλξεως γιά ὅλη τήν θεσσαλική περιφέρεια καί φάρο τοῦ μοναχικοῦ μας πολιτεύματος καί τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεώς μας. Μέ τή δυναμική του προσωπικότητα καί τήν πνευματικότητά του πυροδότησε ὄχι μόνο τήν κτηριακή, ἀλλά καί τήν πνευματική αὔξηση τῆς Μονῆς, ἐμπνέοντας σέ θεοφιλεῖς ψυχές τόν πόθο τῆς ἀφιερώσεως, ὥστε σήμερα νά καμαρώνουμε τήν ἱστορική αὐτή Μονή πολλαπλῶς αὐξανόμενη καί ἀκμάζουσα.

Ἔτσι ἀγωνιζόμενος, οἰκοδομῶν, κοπιῶν καί θυσιαζόμενος δέχθηκε καί τήν τελευταία ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ, πού τόν ἔκρινε ἄξιο νά σηκώσει τόν σταυρό μακρᾶς, βαρεῖας καί πολυωδύνου ἀσθενείας. Στό τελευταῖο αὐτό στάδιο τῆς μαρτυρικῆς ἀθλήσεώς του ἐπέδειξε γιά ἄλλη μιά φορά τό γενναῖο φρόνημα τοῦ ἀθλητοῦ τοῦ Χριστοῦ. Σήκωσε αὐτόν τόν σταυρό ἀγόγγυστα, μέ ἄκρα ὑπομονή, ἀνδρεία, δοξολογία, εὐχαριστία, πλήρη καί ἱλαρή ἀποδοχή τοῦ θείου Θελήματος. Καί ἀφοῦ ἐπὶ ἔτη πολλά λαμπρύνθηκε μέσα στή δοκιμασία αὐτή «ὡς χρυσός ἐν χωνευτηρίῳ», καί ἀφοῦ στιλβώθηκε σάν νόμισμα τιμαλφές τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, μετατίθεται πλέον στά ταμεῖα τοῦ οὐρανοῦ.

Τόν ὑποδέχεται, εἴμαστε βέβαιοι, ὁ Θεῖος Ἀγωνοθέτης Χριστός, γιά νά τοῦ ἀπονείμει τά ἄξια ἔπαθλα τῆς ἀθλήσεώς του. Τόν ὑποδέχονται, ἀκόμα, οἱ δῆμοι τῶν μαρτύρων καί τῶν ὁσίων μοναχῶν, οἱ δῆμοι τῶν ἀγίων λειτουργῶν τοῦ ἄνω θυσιαστηρίου καί οἱ δῆμοι τῶν ἀγγέλων· γιατί ὅλους αὐτούς προσπάθησε ὁ

αείμνηστος νά μιμηθεῖ σέ ὅλες τίς περιστάσεις τῆς ἐπιγείου πορείας του: στή χαρά καί στή θλίψη, στήν υἰγεία καί στήν ἀσθένεια, στήν ἄνεση καί στή δοκιμασία, στή ζωή καί στόν θάνατο.

Αὐτή ἡ βεβαιότητα παρηγορεῖ καί ἐμᾶς τούς περιλειπομένους· πρωτίστως τόν ἐκλεκτό συνοδοιπόρο του π. Νικόδημο καί ὅλη τήν εὐλογημένη συνοδεία του, πού τόν πλούτισαν πατέρα καί ἀδελφό, καί θυσιαστικά τόν διακόνησαν κατά τή μακρά περίοδο τῆς δοκιμασίας του· ἀλλά καί ὅλους ἐμᾶς, πού βιώνουμε μαζί μέ τήν ἀπορφανισθεῖσα συνοδεία του τόν δικαιολογημένο πόνο τοῦ σωματικοῦ ἀποχωρισμοῦ ἀπό τόν προσφιλεῖ ἀδελφό καί συλλειτουργό μας.

Μέ λύπη κατ' ἄνθρωπον, ἀλλά καί μέ χαρά κατά Θεόν, καί μέ τίς προσευχές τῆς Ἐκκλησίας, σέ κατευοδώνουμε, εὐλογημένε ἀδελφέ μας, στήν ἀνοδική σου πορεία πρὸς τήν μακαρία καί ἀτελεύτητη ζωή, ὅπου ἦχος καθαρὸς ἐορταζόντων. Μέσα στό Φῶς τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ, πρὸς τή συνάντηση τοῦ Ὁποίου πορευόμαστε κατά τήν εὐλογημένη αὐτή περίοδο, Χαῖρε, ἀγάλλου καί εὐχου ὑπέρ ἡμῶν.

Ἄς εἶναι αἰωνία σου ἡ μνήμη!